

Der bør altid være roser...

Der er noget særligt ved roser. Det er vel den smukkeste blomst af alle. Blomsternes dronning. Fuldendt i form og farver. Duftens dybe strejf af en himmelsk perfektion, som ikke lader sig fastholde - blot ane:

...den fine forbidragende Rosenduft, der ikke er til at fastholde der er som af ukendte frugter, Sanserne fable om i deres Drømme

Rosen er umådelig gammel og kendt fra urgamle kilder:

*Jeg er Sarons rose, Dalenes Lilje
Som en Lilje midt iblandt Torne er min Veninde blandt Piger...*
står der at læse i Højsangen i Det Gamle Testamente.

Der knytter sig en uendelighed af symbolske betydninger til rosen. Og ganske vist kan man da anvende roser i forskellige sammenhænge, påføre dem en nytteværdi. Man kan lave rosenvand, rosensukker, tørrede roser, rosengelé, parfume. Men det er på en måde alt sammen næsten en hån mod rosen. For den er jo netop, hvad den er i kraft af sin unyttighed. Den skal jo blot være til og åbenbare os *alt hvad der er dejligt*. Som *Irmelin Rose*.

Minde os om altings væren i øjeblikket. Skønheden.

*Rosen sænker sit Hoved, tungt
af Dug og Duft ...*

Den 7. april er det J.P. Jacobsens fødselsdag. Og hvert år bliver der på netop denne dag stillet en overdådig og ødsel buket røde roser på hans grav deroppe på den gamle kirkegård midt i Thisted. Her ligger han sammen med forældrene og en lillesøster i en grav så stilfærdig og beskeden og kun få hundrede meter fra det gule hus, hvor han blev født blot 38 år forinden sin død i 1885. Graven er prunkløs og gør ikke opmærksom på sig selv, endside at der her ligger én af litteraturhistoriens store skikkelser, men dog indhegnet af et smukt smedejernsgitter med nærmest arabeskagtige bladranker. Og hvert år står der så den 7. april en buket af de rødeste roser, det smukkeste flor.

At der er hvert år sættes en buket røde roser på Jacobsens grav, takker vi Hans Jørgen Knudtzon for. Han donerer med stor generøsitet buketten og skriver selv herom:

*... jeg opretholdt min tradition med at foranledige roser sat på hans grav på den nu ellers nedlagte kirkegård ved Thisted Kirke. "Der burde have været Roser", skrev han, omend han fortsatte: "Af de store, blege Gule." Men siden spørger han. "Eller burde de være røde Roserne?" "Maaske", svarer han selv.
Det har jeg taget til mig; mine Roser er hvert år røde!*

Denne gestus kan vi kun være glade og taknemmelige for. Det er som en lille højtide den 7. april at gå hen til graven og se den smukke buket med de røde roser, der står i vidunderlig kontrast til gravens lidt grå beskedenhed. Roser, hvis liv det er at blomstre, for de kan ikke andet! Og så kan de minde os om altings forgængelighed, og at det er nu, vi er her. Om lidt er vi jo borte, som *bærrene i hækken og som boblerne i bækken*.

Roser skal beskæres på Dronningens fødselsdag, d 28. marts - altså den gamle dronning Ingrid (1910 - 2000). Det lærte vi en gang. Så er det nemlig hverken for tidligt eller for sent. I det hele taget skal man jo passe sine roser og være til stede i livet.

Dét var Jacobsen - til stede i livet, så langt det rakte. Han havde en have hjemme i Thisted og skrev fra det fjerne København og dog så nærværende hjem til familien i et brev d. 11.10.1883:

Husk at faa Roserne dækket i Tide.

Prosaisk og praktisk tænkt af den fintfølende og poetisk sansende digter, som beskrev kvinden i rosens billede:

*Himlens dybe Blaa jeg fængslede
I det skønne store Øje,
Maanens Lys, det blide gjemte
jeg som Smil paa hendes Mund,
Roser planted' jeg i Hjærtet,
Lod dem vokse, lod dem skyde,
Sætte Knop paa hendes Kinder,
Springe ud paa hendes Mund*

og som ophøjede rosen til en overjordisk status:

*Svømmende Skyer, dejlige Cyclader,
Roser, der vugges paa Lufthavets bryst*

*

Thisted d. 7.4. 2021
Else Bisgaard

Tekstuddrag hentet fra:

Det gamle Testamente: "Højsangen"

J.P. Jacobsen: "Irmelin Rose"; "Der burde have været Roser", "I Seraillets Have", "Solnedgang", "Drømmeidealet"
Emil Aarrestrup: "Angst"

Hans Jørgen Knudtzon: "Amare necesse est", Privattyk, 2016